

безкористенъ Българинъ кръвта нѣма да потече побърже
когато размишлява за поведението на онѣзи Български
първенци? Кой Българинъ нѣма да ся зачерви, ко-
гато си припомнъ скръбната истина, че за съба-
рянието на България тогава най-много сѫ спо-
могнѣли Български князове и Български болѣри!
Коя чиста и неповредена Българска съвѣсть би казала:
браво на Страшимировци? Кой добросѣвѣстенъ человѣкъ
би ги похвалилъ за дѣто сѫ искали да намѣсятъ вѣнина
и враждебна ржка въ държавнитѣ работи на своето оте-
чество?

Възможно е че онѣзи болѣри и Страшимировци сѫ
имали нѣкакво право да негодуватъ противъ народното
си правителство. Възможно е че властуващите тогава въ
България сѫ вѣршили страшни злини и неправди, и че
е трѣбвало да имъ ся противостои въ нѣкои мѣрки. Нѣма
държава, малка била тя или голѣма, дѣто такива нѣща
не ставатъ по нѣкога. При всичко това, тѣзи нѣща не
сѫ давали никакво право на никой гражданинъ да търси
чужда намѣса въ вътрѣшните работи на своето отечество.
Злото е трѣбвало да ся поправи съ **вътрѣшни** сили,
а не съ **вънкашна** намѣса, и то намѣса на сили, които
сърдечно сѫ жадували и гладували да погълнатъ Бълга-
рия. Да търси человѣкъ чужда намѣса въ управлението
на своето отечество е да забрави достолѣтието и правата
на своята родина, и на свойтъ народъ.

Но такива глупави и заслѣпени отъ властолюбие
синове е имала злочеста България прѣзъ онѣзи крайно
критически врѣмена, за които ни е думата, когато всѣкой
е можилъ да види ясно, че отечеството му е пропа-
дало. Тѣ не сѫ били примирителни и отстѫпчиви помежду
си. Ни една партия, може би, не е била за похвала, но
най-малко онѣзи които сѫ търсили Византийска помощъ.
Тѣ сѫ забравяли важната истина, че чужденецътъ държавенъ
можъ вѣобщѣ не дохожда безъ намѣрение да ся възползува